

339.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 marca 1929 r.

w sprawie podziału wojewódzkiego prawa odpędu pomiędzy gorzelnie rolnicze.

Na podstawie art. 96 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządzam co następuje:

§ 1. 1) W celu otrzymania wymiaru prawa odpędu na każde trzecie, poczynając od kampanji 1930/31 r., przedsiębiorca gorzelnii obowiązany jest wnieść do władzy skarbowej II instancji za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji odpowiednie podanie najpóźniej do dnia 1 lipca roku poprzedzającego nowe trzecie. Do podania tego przedsiębiorca gorzelnii rolniczej dołącza:

- a) wystawiony przez właściwe władze wykaz obszaru ziemi ornej, łąk i pastwisk gospodarstwa połączonego z gorzelnią, przyczem za gospodarstwo połączone z gorzelnią uznaje się obszary gruntów, położone w promieniu 10 km. od gorzelnii i należące do jej właściciela. Na terenach, nie posiadających hipotek, wykazy obszaru gruntów potwierdzają władze skarbowe I instancji;
 - b) wykaz produkcji gorzelnii w ostatnich trzech kampanjach;
 - c) dane co do rozmiarów gorzelnii;
 - d) dane co do odległości od najbliższej stacji kolejowej;
 - e) dane co do odległości od większego miasta lub ośrodka przemysłowego;
 - f) dane co do odległości od cukrowni;
 - g) dane co do odległości od krochmalni;
 - h) dane co do obszaru uprawy ziemniaków w ostatnim trzecleciu.
- 2) Powierzchnie należy podawać w hektarach, odległości — w kilometrach, przyczem należy wyszczególnić ile kilometrów wynosi odległość szosą, brukiem, lub kolejką dojazdową a ile polną drogą.

3) Podania należy składać na drukach, których dostarczać będą urzędy skarbowe akcyz i monopolów.

§ 2. Podziału wojewódzkiego prawa odpędu pomiędzy poszczególne gorzelnie dokonywają władze skarbowe II instancji według instrukcji, ogłoszonej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 3. 1) Obliczoną według instrukcji wysokość prawa odpędu dla poszczególnych gorzelnii władze skarbowe II instancji, przedstawiają do zaopiniowania komisji złożonej z 5 członków, powołanych przez prezesa Izby Skarbowej w porozumieniu z organizacjami gorzelnii rolniczych i przemysłowych, o ile organizacje te działają na terenie danego województwa.

2) Po wysłuchaniu komisji władze skarbowe II instancji mogą zmienić poszczególnym gorzelniom określone dla nich prawo odpędu w granicach 20%

prawa odpędu każdej gorzelnii, jednak zmiany te mogą się odbywać jedynie w granicach wyznaczonego w województwie prawa odpędu osobno dla gorzelnii rolniczych, osobno dla gorzelnii przemysłowych.

3) Po ostatecznym ustaleniu prawa odpędu dla poszczególnych gorzelnii, władze skarbowe II instancji w przepisany terminie zawiadamiają każdą gorzelnię o wysokości wyznaczonego jej prawa odpędu na każdą kampanję danego trzeclecia i przesyłają niezwłocznie wykaz uskutecznionego podziału w 2 egzemplarzach wraz z całym operatem oraz protokołem komisji do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 4. Przeciwko wymiarowi prawa odpędu służy przedsiębiorcy w ciągu 4 tygodni od daty otrzymania zawiadomienia o wysokości odpędu odwołanie do Ministra Skarbu, który orzeka ostatecznie.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z tem, że zasady podziału prawa odpędu, podane w załączniku do niniejszego rozporządzenia, obowiązują od dnia 1 września 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Grodyński*

Załącznik do rozp. Min. Skarbu
z dnia 19 marca 1929 r. (poz. 339).

INSTRUKCJA

o sposobie podziału wojewódzkiego prawa odpędu pomiędzy poszczególne gorzelnie rolnicze.

W obrębie każdego województwa władza skarbowe II instancji przeprowadza podział odpędu pomiędzy uprawnione gorzelnie według następujących zasad:

a) 40% prawa odpędu dzieli się pomiędzy gorzelnie w stosunku do sumy hektarów ziemi ornej, łąk i pastwisk gospodarstw połączonych z gorzelniami, przyczem do obszaru ziemi ornej dodaje się obszar łąk i pastwisk w wysokości, nieprzekraczającej 30% obszaru ziemi ornej każdego gospodarstwa.

b) 10% — w stosunku do sumy przeciętnego, rzeczywistego odpędu wszystkich gorzelnii danego województwa w ostatnim trzecleciu, wyrażonej w hektolitrach 100° spirytusu.

Uwaga: Jeżeli gorzelnia była czynna przez dwie lub jedną kampanję, przyjmuje się przeciętny odpęd dwóch kampanji względnie odpęd jednej kampanji. Jeżeli gorzelnia nie była czynna w ostatnim trzecleciu, przyjmuje się przeciętny kontyngent zakupu gorzelnii danego województwa w ostatniej kampanji.

c) 5% — w stosunku do rozmiarów wszystkich gorzelnii danego województwa, wyrażonych w sumie geometrycznej pojemności kadzi fermentacyjnych tych gorzelnii według stanu w kampanji 1924/25 r. O ile gorzelnia w kampanji 1924/25 r. nie była czynna lub nie istniała, należy przyjąć pojemność kadzi fermentacyjnych, ustaloną w pierwszym po kampanji 1924/25 r. protokole weryfikacyjnym gorzelnii;

d) 15% — w stosunku do sumy odległości w kilometrach poszczególnych gorzelni danego województwa od najbliższej towarowej stacji kolei żelaznej normalno-torowej, przyczem 1 kilometr szosy, bruku lub kolejki dojazdowej (wąskotorowej) przyjmuje się za 1 km., zaś jeden kilometr polnej drogi przyjmuje się za 2 km.;

e) 10% — w stosunku do sumy odległości w kilometrach poszczególnych gorzelni danego województwa od większego miasta lub ośrodka przemysłowego. Do obliczenia przyjmuje się odległość najwyżej do 30 kilometrów od miasta, liczącego ponad 20 000 mieszkańców, lub ośrodka przemysłowego. Odległość ponad 30 km. przyjmuje się za 30 km. Drogi boczne liczy się podwójnie jak w punkcie d). Dla ustalenia liczby mieszkańców miarodajne są dane powszechnego spisu ludności, dokonanego przez Główny Urząd Statystyczny w 1921 roku, lub ewentualnie późniejsze urzędowe spisy lokalne;

f) 5% — w stosunku do sumy odległości w kilometrach poszczególnych gorzelni danego województwa od najbliższych cukrowni zdolnych do ruchu. Do obliczenia przyjmuje się odległość najwyżej 50 km. dla każdej gorzelni i cukrowni; odległość ponad 50 km. przyjmuje się za 50 km.;

g) 5% — w stosunku do sumy odległości w kilometrach poszczególnych gorzelni danego województwa od krochmalni zdolnej do ruchu i do przetwarzania obcych ziemniaków. Najwyższą odległość przyjmuje się jak w punkcie f).

Uwaga: O ile oddalenie wszystkich poszczególnych gorzelni danego województwa od najbliższej cukrowni lub krochmalni przekracza 50 km., czynników tych wogóle nie bierze się pod uwagę i przeznaczone na ten cel ilości prawa odpędu dzieli się w stosunku do prawa odpędu poszczególnych gorzelni, obliczonego bez uwzględnienia jednego lub obydwóch powyższych czynników.

h) 10% — w stosunku do jakości gleby. Do obliczenia przyjmuje się przeciętny obszar uprawy ziemniaków w ostatnim trzechleciu w każdym gospodarstwie połączonym z gorzelnią. Obszar ten winien być ustalony w hektarach, o ile możliwości na podstawie ksiąg danego majątku i poświadczony przez władze administracyjne lub władze skarbowe I instancji. Przypadające na ten czynnik wojewódzkie prawo odpędu dzieli się w stosunku do sumy hektarów obszaru plantacji ziemniaków we wszystkich majątkach połączonych z gorzelniami w danym województwie.

Uwaga: 1) W razie zmniejszenia się w ciągu ostatniego trzechlecia ogólnego obszaru majątku połączanego z gorzelnią wskutek parcelacji, lub częściowego wyzbycia się, powodującego zmniejszenie się plantacji ziemniaków, należy przyjmować do obliczenia jedynie przeciętny zmniejszony obszar plantacji ziemniaków;

2) w razie niemożności ustalenia za dany rok obszaru plantacji ziemniaków, lub w razie uzasadnionej wątpliwości — należy przyjąć dla danego majątku obszar plantacji ziemniaków w takim stosunku do ogólnego obszaru ziemi ornej tego majątku, w jakim pozostają do siebie obszar uprawy ziemniaków wszystkich razem majątków gorzelniczych i ogólny

obszar ziemi ornej tych majątków w danym województwie. Łąk i pastwisk w tem obliczeniu nie uwzględnia się.

W powyższy sposób otrzymuje się dla każdego z czynników stały współczynnik jednostkowy, oznaczający ilość hektolitrow prawa odpędu przypadającą: na 1 ha obszaru ziemi ornej (punkt a); na 1 hl przeciętnego odpędu w ostatnim trzechleciu (punkt b); na 1 hl pojemności kadzi fermentacyjnych (punkt c); na 1 km. odległości od stacji kolejowej (punkt d); i t. d. Mnożąc liczby wyrażające dane dla każdej gorzelni (obszar ziemi ornej, przeciętny odpęd, pojemność kadzi fermentacyjnych, odległość od stacji kolejowej i t. d.) przez odpowiedni współczynnik otrzymuje się część prawa odpędu gorzelni, odpowiadającą danemu czynnikowi. Otrzymane dla każdej gorzelni ilości hektolitrow 100° składają się w sumie na prawo odpędu tej gorzelni.

Ponieważ prawo odpędu gorzelni rolniczej nie może przekraczać 1600 hl 100°, przeto wypadające z obliczenia nadwyżki ponad 1600 hl należy podzielić pomiędzy pozostałe gorzelnie w stosunku do ich prawa odpędu.

Gdyby dla niektórych gorzelni wypadło z obliczenia prawo odpędu mniejsze, aniżeli 300 hl, natenczas z ewentualnych nadwyżek ponad 1600 hl należy przedewszystkiem uzupełnić to prawo odpędu do 300 hl. O ile nadwyżek takich niema lub ich nie wystarcza, należy proporcjonalnie zmniejszyć prawo odpędu pozostałych gorzelni.

Do przydziału minimum 300 hl jest uprawniona każda gorzelnia, o ile uprawia ziemniaki w ilości wystarczającej do wyprodukowania 300 hl 100° spirytusu. W razie wątpliwości należy postąpić w myśl § 84 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 556).